

I

De damp die van de rug van de dravende paarden af sloeg, ging op in de vroege ochtendnevel. Onze strijdswagen snelde naar de andere kant van de Vergeten Vallei, en Maelgwyn Ironhand – mijn wagenmenner, mijn trouwe metgezel en dikwijls mijn tegenstander – hield de teugels in.

‘Nee!’ brulde ik. ‘Sneller! Laat ze nog sneller lopen!’

Mael nam niet de moeite even naar mij om te kijken. Hij wist dat geen enkel argument iets zou uithalen. En dus gaf hij de paarden de vrije teugel en liet hij ze rennen. We vlogen over de grond als raven die over een slagveld scheren. De paarden snoven en zwoegden, hun hoeven roffelden over het met gras begroeide pad en joegen in ons kielzog wolken mist omhoog.

Ik stond achter Mael, met een speer stevig in mijn rechtervuist geklemd en mijn voeten uit elkaar tegen de heen en weer bewegende kuip van de strijdswagen. De wind jammerde in mijn oren en de grond trok in een waas onder onze wielen voorbij. We hadden nog nooit eerder zo hard gereden, en mijn hart bonkte in mijn keel. Ik kwam in beweging, stapte langs Mael en ging voor de kuip staan, op de vierkante disselboom die tussen de twee paarden door liep.

‘Fallon! Voorzichtig!’ riep Mael toen een van mijn voeten van het hout afgleed.

Ik siste met opeengeklemd tanden, viel bijna en het scheelde niet veel of ik liet mijn speer vallen. Terwijl ik mijn wapen beter

vastpakte, hervond ik mijn evenwicht en tuurde voor me uit naar de andere kant van de vallei, waar de grond steil omhoogliep naar de grafheuvel van allang vergeten bewoners. Eén enkele ruw uitgehouden steen bekroonde de ronde top, en aan de voet van de heuvel hadden we een manshoog doelwit neergezet: een boomstronk omwikkeld met hooi en doek waar we een Romeinse soldaat met een grimas en een afgebroken tand op hadden geschilderd.

Ik grijnsde, mijn huid prikte van opwinding. De wind woei mijn haar uit mijn ogen en ik zag alles haarscherp. Het was alsof de tijd speciaal voor mij stil was blijven staan en op mij wachtte.

Terwijl de paarden voortdenderden, manoeuvreerde ik me voorzichtig voetje voor voetje over de disselboom naar voren. Ik hield mijn adem in tot ik het ritme van hun op elkaar afgestemde stappen in mijn botten kon voelen. Toen hees ik de speer op mijn schouder en rende de disselboom over tot ik tussen de schoften van de galopperende paarden stond, mijn voeten wijd uit elkaar op het houten juk waarmee ze aan de strijdwagen vastzaten.

Mijn doel voor die ochtend was zowel eenvoudig als onmogelijk: met de strijdwagen succesvol een manoeuvre uitvoeren die Morrigan's Vlucht wordt genoemd, naar de angstaanjagende gevleugelde godin van de oorlog die over slagvelden vloog en de zielen van de achtenswaardige gesneuvelden verzamelde. Ik had het mijn oudere zus Sorcha keer op keer zien proberen. Het idee was dat je over de smalle disselboom tussen de paarden van een voortdenderende strijdwagen rende, een speer wierp, een doelwit raakte, dan net zolang op de been bleef als de speer ervoor nodig had om vast te komen zitten en vervolgens terugrende naar de kuip van de strijdwagen. Het was gevaarlijk. Het was spannend.

Het was voor een echte Cantii-krijger de hoogst haalbare manoeuvre.

En ik had het nog nooit iemand voor elkaar zien krijgen. Zelfs Sorcha niet.

De vorige keer dat Mael en ik het hadden geprobeerd, was ik mijn evenwicht helemaal kwijtgeraakt en tussen de paarden gevallen, waarbij het me maar net was gelukt om me met één arm en mijn knieën aan de dissel vast te houden. Als ik was gevallen, was de kans groot geweest dat ik het niet had overleefd – vertrappt door hoeven of overreden door de wielen van de strijdswagen. Maar de godin was er die dag niet in geslaagd mij tot zich te roepen, en Mael had de paarden tot stilstand weten te brengen voordat ik had moeten loslaten. Het had weken geduurd voor de blauwe plekken waren weggetrokken, en Mael had bijna een halfuur met een vuurrood aangelopen gezicht tegen me geschreeuwd, waarna we elkaar plechtig hadden beloofd het nooit, maar dan ook nooit meer te proberen.

Hij had kunnen weten dat ik hem niet met rust zou laten tot we het weer een keer deden.

Vandaar dat we nu met halsbrekende snelheid door de Vergeten Vallei scheurden. Want die dag zou ik, Fallon, jongste dochter van koning Virico, hoofd van de Cantii-stam van Prydain, bij zonsopgang zeventien jaar worden. Oud genoeg om lid te worden van de oorlogstroep van mijn vader, zoals mijn zus vóór mij. En vóór het zover was, moest en zou ik Morrigans Vlucht onder de knie hebben.

En Mael, met zijn slimme, rustige handen op de teugels, zou er getuige van zijn.

Ergens in het hiernamaals zou Sorcha ook toekijken, stelde ik me zo voor.

‘Op het slagveld ben je óf krijger óf je loopt in de weg,’ had mijn zus me op een middag vermanend toegesproken toen mijn houten oefenzwaard een heel eind van het doelwit belandde. Ze had zelf al bewezen een van de beste krijgers van de Cantii-stam te zijn, en deze les had ze er keer op keer bij me ingestampt, tot

de dag waarop ze stierf – gedood tijdens een schermutseling bij de verdediging van het Eiland van de Machtigen tegen de invasie van legioenen van Caesar.

‘Ben je een wapen of een doelwit?’ had Sorcha gevraagd. ‘Kíés, Fallon!’

Dus koos ik – die dag, en elke dag daarna.

Het gewicht van de speer op mijn schouder en het zwaard op mijn heup was me nu net zo vertrouwd als mijn tuniek, mijn laarzen of mijn favoriete mantel. Net zo geruststellend als de rauwe lach van mijn vader of het bulderende haardvuur in zijn grote zaal. Net zo koppig als een van Maels slome glimlachjes die steeds vaker alleen voor mij bedoeld leken...

Het geroffel van de hoeven van de paarden voor de strijdswagen joeg als het bonken van mijn bloed door mijn armen en benen. Nog even en Mael zou de wagen met een scherpe bocht keren om te voorkomen dat hij tegen de steile helling van de grafheuvel in de Vergeten Vallei aan knalde.

Nu of nooit...

Ik klemde mijn vingers nog steviger om de schacht van de speer, en het doelwit doemde groot voor me op. Ik boog me op mijn gebogen knie naar voren, voelde de speer in een moment van volmaakt evenwicht naar achteren hellen... en wíérp. Het ranke projectiel beschreef een boog door de lucht alsof het een dodelijke roofvogel was, zwart afgetekend tegen de roze lucht van de dageraad.

Ik hield mijn adem in.

‘Raak!’

Niet volmaakt – de speer kwam een handbreedte links van de plek waar bij een mens van vlees en bloed het hart zou hebben geklopt in het doelwit terecht – maar niettemin een mooie, scherpe voltreffer. Maels opgetogen brul bevestigde dat. Ik stak mijn vuisten zegevierend in de lucht en spreidde toen mijn armen naar weerskanten uit, breed als vleugels. Heel even had ik

het gevoel alsof ik echt de vliegende godin Morrigan was, die laag over een slagveld scheerde om de zielen van de roemruchte doden op te halen.

Mael wendde de strijdswagen, en toen struikelde een van de paarden.

Het dier herpakte zich met enige moeite, en het juk waarop ik stond wiebelde mee. Mijn triomfantelijke gebaar veranderde in een woest maaien met mijn armen, want ik verloor mijn evenwicht en klauwde om me heen om overeind te blijven. Ik hoorde Maels opgetogen kreet veranderen in een waarschuwend schreeuw, en ik viel zijwaarts over de schoft van het paard en maakte hulpeloos een salto door de lucht. Mijn hoofd kwam op iets hards terecht, en de wereld wervelde de duisternis in.

Een doffe stilte dempte de eerste flarden van het gezang van een leeuwerik.

‘Fallon!’

De warmte op mijn wang was óf de kus van de zon óf mijn tranenvloed. Of was het bloed? Ja, dat was het waarschijnlijk, dacht ik vaag. Ik was op mijn hoofd terechtgekomen en mijn schedel was opengebarsten, en nu ging ik dood. Op de ochtend van mijn zeventiende verjaardag.

‘Fallon!’ riep Mael weer.

Zijn stem klonk tegelijkertijd heel dichtbij en heel ver weg.

‘Ik ben vast dood,’ mompelde ik, ‘en anders droom ik...’

Als dit een droom was, dan was het wel een heel levendige. Net zo helder als de droom die ik vaak had waarin Morrigan, de godin van de dood en de oorlog, voorkwam, ontzagwekkend en luisterrijk in een mantel van ravenveren. Met een stem als van rook en as sprak ze me aan als ‘dochter’.

Mijn ogen fladderden open, en ik keek omhoog in Maels gezicht, met zijn neus slechts een paar centimeter van de mijne verwijderd. Ik besepte dat de warmte die ik op mijn wang had

gevoeld van zijn adem afkomstig was geweest.

‘Je bent niet aan het dromen, Fallon,’ zei Mael, met grote ogen van bezorgdheid.

Ik keek met een grijns naar hem op.

Wie wil er nou over Morrigan dromen, dacht ik, als je net zo kunt vliegen als zij?

Zoals ik net gedaan had. De opwinding van dat moment tintelde nog na in mijn bloed.

‘Nou, als ik niet aan het dromen ben,’ zei ik plagerig, ‘zal ik wel dood zijn.’

De angst verdween van Maels gezicht en maakte plaats voor een furieuze blik. ‘Je bent ook niet dood,’ beet hij me toe, terwijl hij de woede in zijn stem amper in toom wist te houden. ‘Al heb je daar wel om gevraagd.’

‘Waarom ben je zo boos?’ vroeg ik geërgerd, terwijl ik me kreunend van inspanning op één elleboog overeind hees. Even verderop zag ik mijn speer, nog natrillend in het lichaam van de oefenpop. ‘Kijk!’ zei ik, wijzend over zijn schouder. ‘Het is ons gelukt...’

‘Het is jónú gelukt,’ zei Mael. ‘En toen heb ik je bijna gedood!’

‘Dat was niet jouw schuld...’

‘Wel!’ Hij keek woedend op me neer. ‘En als je me ooit nog eens zoiets stoms en roekeloos laat doen, dood ik je misschien wel, en dan niet per ongeluk!’

‘Mael...’

‘Probeer je Oluns voorspelling soms te laten uitkomen?’ vroeg hij. ‘Ben je daarop uit?’

Ik sloeg mijn ogen ten hemel. Olun, de opperdruïde van mijn vader, had inderdaad voorspeld dat ik ooit in de voetsporen van mijn zus Sorcha zou treden. Maar zij was op het slagveld sneuvelde. De Vergeten Vallei was niet meer dan een kalm weiland. ‘Ik had niet zo stom moeten zijn om me door jou te laten om-

praten,' zei Mael, en hij schudde zijn hoofd. 'Je bent zo te merken vast van plan de wil van Morrigan op de proef te stellen.'

Ik opende mijn mond, maar voor deze ene keer kwam er geen spitsvondig antwoord. Niet dat ik er niet aan gewend was dat hij me de les las – we waren samen opgegroeid, sinds ik vijf was en hij zes, en we hadden die jaren grotendeels doorgebracht met enthousiast tegen elkaar in gaan. Mael was de jongste zoon van Mannuetios, koning van de Trinovantes in het noorden; zijn broer Aeddan en hij waren al jong naar onze stam gestuurd om bij ons verder op te groeien, om als een van ons volwassen te worden, zodat de vrede tussen de twee koninkrijken bewaard zou blijven. Een van de eerste dingen die Mael had gedaan toen hij me leerde kennen, was tijdens een spel met een houten oefenzwaard mijn pink breken.

Sinds die tijd had hij de irritante neiging om ten aanzien van mij overdreven bezorgd te zijn, wat voortdurend in strijd was met zijn natuurlijke neiging om zodra de gelegenheid zich voordeed met mij in gevecht te gaan. Ik werd er gek van. Samen waren we net vuursteen en ijzer – voortdurend spatten de vonken ervan af. Meestal kon ik niet besluiten of ik Mael nou niet kon uitstaan... of dat ik zonder hem verloren zou zijn. Maar toen ik naar hem opkeek, zag ik oprechte bezorgdheid in zijn ogen. Ik besepte dat hij echt bang was geweest dat ik gewond was.

'Mael,' zei ik, terwijl ik mijn hand uitstak om de plukken donker haar uit zijn gezicht te strijken. 'Het spijt me. Ik...'

Zijn lippen op de mijne legden mijn excuses het zwijgen op, smoorden mijn woorden met zijn plotselinge hongerige kus. Ik sperde mijn ogen open... maar liet ze toen dichtvallen, zodat ik in een rood oplaaiende duisternis stortte. Mijn hart was een gloeiende sintel die ontvlamde, en ik kon alleen maar denken dat vreugde dus zo voelde. Fel en veeleisend. Ik keek naar Mael op, naar de donkere zilverspikkeltjes in zijn ogen. Ze glinsterden als het ruwe ijzer dat onze smid liet smelten om zwaarden en

dolken te smeden, en nog veel meer gevaarlijke en mooie dingen. Plotseling wist ik het antwoord.

Verloren.

Zonder Mael zou ik volkomen verloren zijn.

Mijn hart bonkte luid in mijn oren en toen ik hem naar me toe trok, raakten mijn vingers verstrikt in zijn lange haar. Mael drukte me met zijn volle gewicht weer neer in het vochtige gras en schoof zijn brede handen onder me, waarna hij zijn vinger-toppen langzaam van mijn schouders helemaal tot aan mijn onderrug liet glijden. Toen hij me van de bemoste grond optilde, kromde ik mijn rug. Hij sloeg zijn armen om mijn bovenlichaam en trok me dicht tegen zijn borst. Zijn mond ging van mijn lippen naar de zijkant van mijn hals, onder mijn oor... en toen hoorde ik mezelf naar adem happen, eerst van verbazing, toen uit protest, omdat hij zich plotseling van me losrukte.

De bries die nu tussen ons door woei prikkelde mijn huid. Mael gooide zich met een zucht op zijn rug. Even bleef hij zo liggen, terwijl zijn borst op en neer ging, zijn gezicht rood aangelopen, en ik vroeg me af of we soms iets heel ergs hadden gedaan. Het was de eerste keer dat ik ooit iemand zo gekust had.

Maar toen draaide hij zijn hoofd naar me toe. Zijn grijze ogen schoten vuur.

‘Vandaag,’ zei hij met hese stem.

‘Mael?’ Mijn hoofd tolde.

‘Vanochtend.’ Hij ging zitten en draaide zich vóór mij op zijn knieën, pakte me bij de schouders en trok me naar zich toe.

‘Vanochtend nog, Fallon.’

Ik keek hem verward en op mijn hoede aan. ‘Wat is er vanochtend?’

‘Ik ga naar Virico, en ik ga hem om je hand vragen.’ De woorden stroomden zijn mond uit. ‘Nú. Dan kan hij het vanavond op het feestmaal van de Vier Stammen aankondigen. Waar iedereen bij is en...’

‘Nee!’

‘Hoezo niet?’ zei Mael haperend. ‘Fallon...’

Ik schudde mijn hoofd een beetje wild. ‘Mijn hart... is al van jou, Mael,’ ze ik. ‘Je hoeft niet meer om mijn hand te vragen...’

‘Jawel,’ zei hij volhardend. ‘Dat moet ik wel.’

‘Je krijgt hem niet!’ Ik voelde een rillinkje van paniek in mijn borst. ‘Nog niet.’

‘Ik dacht...’ Zijn wangen werden rood en hij zocht naar woorden. ‘Ik dacht dat jij...’

‘Dat wil ik ook.’

Hoe moest ik het hem uitleggen? Niet dat ik hem niet wilde. Ik wilde hem wel, ook al besefte ik pas net hoe graag. Maar er was iets anders... wat ik éérst wilde.

Ik wilde de kans om mijn eigen naam te verdienen.

Ik beet op mijn lip. ‘Het punt is dat mijn vader me vanavond lid van zijn koninklijke oorlogstroep gaat maken. Dat weet ik zeker.’

Ik keek naar Mael en zag zijn gezicht betrekken. Het koortsachtige moment van onze kus gleed weg.

‘Mael, alsjeblieft.’ Ik legde mijn hand tegen zijn wang. ‘Je moet op me wachten. Dit laat ik me niet ontnemen. Ik heb er te hard mijn best voor gedaan. Ik wil Virico geen reden geven om me die eer te onthouden.’

Mael maakte zich los van mijn aanraking. ‘Ik vraag me wel eens af of je niet meer om je zwaard geeft dan om mij,’ zei hij.

‘Hoe kún je dat zeggen?’ zei ik vinnig, en ik negeerde het stemmetje in mijn hoofd dat hetzelfde fluisterde. ‘Jij bent al lid van de oorlogstroep! Misgun jij me de eer en de roem om naast jou mee te vechten?’

Die kwam hard aan. Ik zag het in zijn ogen. ‘Nee, Fallon,’ zei hij, ‘dat zou ik jou nooit misgunnen.’

Ik pakte zijn handen. ‘Wacht dan nog heel even, Mael, tot ik een echte krijger ben. Dan gaan we naar mijn vader en kunnen

we alles krijgen wat ons hart begeert – samen.’

‘Goed dan,’ zei Mael, en zijn vertrouwde grijns keerde terug. ‘Ik zal op je wachten, Fallon, zo lang als nodig is. Maar misschien kunnen we het wachten voor ons gevoel bekorten.’

Toen kuste hij me weer, en voor deze ene keer vergat ik helemaal om tegen hem in te gaan.